

Arrest

nr. 131.877 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat K. TERMONIA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Guinees staatsburger van Peul origine te zijn en u werd geboren op 10 maart 1992 te Conakry. U groeide er op bij uw ouders in de wijk Donka in de gemeente Dixinn. Uw ouders waren veroordeeld tot de bedelstaf en zonden u niet naar school. Wanneer u op een dag samen met uw moeder en vader aan het bedelen was aan de moskee van Faycal, werden ze benaderd door een man die hen geld gaf. Hij verzocht uw ouders met u te mogen trouwen. In de hoop de bedelarij voorgoed achter zich te kunnen laten, dwongen uw ouders u dit huwelijk te accepteren. Zodoende trouwde u op 14 december 2006 met A. B.

Wanneer uw oudste zoon nog een baby was, overleden uw moeder en vader in Donka ten gevolge van een verkeersongeluk. Vier jaar later, op 1 januari 2012, stierf ook uw eerste echtgenoot. Hoewel u problemen kreeg om de huur te betalen, mocht u gedurende uw rouwperiode van vier maanden in uw echtelijke woning blijven van de eigenaar. Nadien verhuisde u met uw twee zonen naar uw oom langs moederskant, die in de wijk Bambeto in de gemeente Ratoma woonde. U vroeg hem hulp om zelf een opleiding te kunnen volgen en om uw oudste zoon naar school te kunnen sturen. Hij weigerde en u diende alle huishoudelijke taken op u te nemen. U bleef niettemin inwonen bij uw oom, aangezien u nergens anders terecht kon.

Wanneer u op 1 mei 2012 terugkwam van de markt, bleken er zich tal van mensen te hebben verzameld in de woning van uw oom. U kreeg te horen dat u nog diezelfde dag werd verondersteld te hertrouwen met A. O. D., een maraboet die bevriend was met uw oom. U zag dit huwelijk hoegenaamd niet zitten, aangezien u niet van de man hield. U vroeg uw oom om uitleg. Hij gaf u evenwel terstond een klap en droeg u op zijn beslissing te respecteren. De zoon van uw oom, T. N., nam het voor u op en trachtte op zijn vader in te praten opdat hij alsnog zou afzien van zijn huwelijksplannen van u. Dit maakte uw oom ziedend. Hij greep een stoel en sloeg zijn zoon ermee op zijn hoofd. Vervolgens bedreigde hij u met een mes en drong er nogmaals op aan dat u het huwelijk zou accepteren. Wanneer u herhaalde niet te willen hertrouwen, zette hij het mes op uw keel en slechts mits de tussenkomst van één van de gasten kon hij worden gekalmeerd. Ondanks uw uitdrukkelijke protest werd het huwelijk nadien voltrokken in de moskee. U was echter niet aanwezig tijdens de religieuze plechtigheid, aangezien deze ceremonie exclusief voor mannen was voorbehouden.

Nog diezelfde dag werd u met uw kinderen bij O. in de wijk Kobayah in de gemeente Ratoma gebracht. Op dat moment hield u zich rustig, maar uw besluit dit gedwongen huwelijk te ontvluchten stond vast. Nadat het u begeleidende gezelschap vertrokken was, ondernam een eerste vluchtpoging. U raakte echter niet verder dan de woonkamer, waar uw kersvers echtgenoot had postgevat. Wanneer u hem vertelde dat u allerminst van plan was bij hem te blijven, bracht hij u terug naar de kamer waar hij u zwaar mishandelde, vastbond en verkrachtte in het bijzijn van uw oudste zoon.

Gedurende de maand dat u ongeveer inwoonde bij O. leerde u uw vriendje O. kennen. Wanneer O.'s vader uw tweede echtgenoot in zijn hoedanigheid van maraboet kwam consulteren, vergezelde O. hem. Terwijl hij op de binnenplaats op zijn vader wachtte, raakte u met hem in gesprek. Naar aanleiding van O.'s vraag of O. uw vader was, legde u hem de hele situatie uit. Toen hij vernam dat u niet uit vrije wil was getrouwd, bood hij aan u te helpen aan dit gedwongen huwelijk te ontsnappen.

De volgende dag ontmoette u hem achter de binnenplaats van het huis, maar u werd betrappt door uw echtgenoot. Hij nam geen genoegen met uw uitleg dat u elkaar wou zien, beende weg naar de binnenplaats en kwam terug met een wapen. O. rende weg en uw echtgenoot sleepte u aan uw haren terug mee naar de woning. O. trok daarna naar het huis van O.'s vader, waar er harde woorden vielen. Bij zijn terugkomst werd u opnieuw brutaal verkracht door hem. Hij slingerde doosbedreigingen naar uw hoofd en als vergelding dat u uw gezicht aan andere mannen had laten zien, drukte hij bovendien een sigaret uit in uw gezicht, op uw borst en vlakbij uw vagina. Hierna belde u O. zonder dat O. er weet van had en vertelde hem over de doodsbedreigingen. O. beloofde u terug te komen.

De daaropvolgende dag liet O. u telefonisch weten dat hij zich in de buurt van het huis van uw echtgenoot bevond. Hij kwam u met de auto oppikken. U vertrok samen met uw kinderen en maakte een korte tussenstop bij O.'s ouders in Taouyah in de gemeente Ratoma. Vervolgens nam O. u mee naar zijn eigen woning in de wijk Hafia. Gedurende een tweetal maanden leefde u er ondergedoken samen met uw kinderen zonder enige problemen te ondervinden. Via O. vernam u dat uw tweede echtgenoot in tussentijd wel bij zijn vader was langs geweest. Uw echtgenoot zou O.'s vader hebben verteld dat hij contact had opgenomen met militairen. Zij waren op zoek naar u en uw kinderen en zouden niet aarzelen u te vermoorden als ze u zagen. Deze dreigementen en het feit dat deze militairen eveneens al bij O.'s vader zelf waren langs geweest, boezemden de vader van O. angst in en zetten hem aan u te helpen het land te verlaten.

De vader van O. regelde en betaalde zodoende uw vlucht naar België. Op 18 augustus 2012 gebood hij zowel u, uw zonen als O. in zijn auto te stappen. Hij bracht u naar de luchthaven, waar u werd voorgesteld aan de heer D. U en uw kinderen volgden hem, terwijl O. en zijn vader in de luchthaven achterbleven. Na een tussenlanding op een voor u onbekende plaats, kwam u op 19 augustus 2012 samen met uw zonen aan in België. De daaropvolgende dag, op 20 augustus 2012, vroeg u asiel aan.

Na uw aankomst in België had u tweemaal telefonisch contact met de zoon van oom langs moederskant, T. N. Hij informeerde u dat iedereen in de familie het goed stelde en u vertelde hem over uw kinderen. Over uw problemen werd niet gesproken. Van O. noch van zijn vader vernam u nog enig nieuws.

U legde geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas. Wel toonde u drie berichten op uw gsm, die naar uw zeggen verzonden werden door uw echtgenoot op 21, 24 en 25 maart 2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde bij uw terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen dat zowel u zelf als uw kinderen zullen worden vermoord door de man met wie u gedwongen werd te hertrouwen, aangezien hij u met de dood bedreigde (CGVS p. 10; 23).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met A. O. D.

In eerste instantie maakte u niet aannemelijk om welke reden uw oom u zou verplichten om uitgerekend met deze man te trouwen. Gevraagd waarom uw oom precies O. koos en niemand anders, beweerde u: 'Ik weet niet precies waarom hij deze man heeft gekozen, maar ik hoorde wel van mijn man dat hij me had gekocht van mijn oom' (CGVS p. 19). Dat meisjes soms onder druk gezet worden om een huwelijk te accepteren en dat de rijkdom van een toekomstig echtgenoot in rekening wordt gebracht is zeker waar, maar aangezien u dermate onwillig was om met O. te huwen mag men verwachten dat uw oom op zijn minst meer gedegen zou hebben toegelicht waarom u zijn kandidaat diende te accepteren. Gezien u twee maal verklaarde niet te weten hoe uw oom O. kende en u hem voordien nooit eerder had gezien, verbaast het nog meer dat uw oom u louter zei te accepteren en u verder in het ongewisse liet over zijn beweegredenen (CGVS p. 12; 19). U stelde zelf herhaaldelijk aan uw oom te hebben gevraagd waarom hij u wou uithuwen, maar u kreeg naar uw zeggen van hem louter en alleen te horen dat u geen keuze had en dat u moest instemmen met zijn plannen (CGVS p. 12). Dat uw mening voor uw oom niet van tel was en dat hij zijn wil halsstarrig doordreef, strookt niet met de informatie van het Commissariaat-generaal dat het in Guinee gebruikelijk is dat de goedkeuring van het meisje wordt gezocht vooraleer zij effectief in het huwelijk treedt, om zo de kans te vergroten dat het huwelijk slaagt en dat de eer van de familie is verzekerd (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 16). Zelfs in acht genomen dat gedwongen huwelijken bij uw etnie, Peul, vaker voorkomen en dat 'dans la plupart des cas, l'avis de la fille est demandé mais avec insistance des parents' is het weinig waarschijnlijk dat uw uitdrukkelijk protest eenvoudigweg terzijde werd geschoven (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 15). Gezien de geringe kans dat het huwelijk zou blijven duren, zette uw oom per slot van rekening de eer van de familie op het spel. Uit bovenvermelde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt namelijk dat 'il serait honteux que le mariage se fasse sans son accord et qu'elle parte par après. En effet, si une jeune fille est donnée en mariage à quelqu'un qu'elle ne veut pas épouser, il y a des fortes chances pour que le mariage ne dure pas' (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 16). Dat uw oom zo lichtvaardig zijn goede naam in gevaar zou brengen mag verbazen, aangezien hij als maraboet een voorbeeldige reputatie had in stand te houden.

Daarenboven bleef het ook volkomen raadselachtig om welke reden O. net u uitkoos als zijn echtgenote. Expliciet gevraagd waarom hij precies met u wou huwen, antwoordde u het niet te weten (CGVS p. 19). Wel alludeerde u er in de loop van het gehoor tweemaal op dat uw echtgenoot u kocht van uw oom (CGVS p. 14; 16). U zou van hem te horen hebben gekregen dat u zijn veld was en dat hij alles met u kon doen wat hij wou (CGVS p. 16). U repte evenwel met geen woord over de reden waarom hij u dan wel zou hebben gekocht. Gepolst of u hem vroeg waarom hij per se met u wou huwen, repliceerde u de vraag nooit aan hem te hebben gesteld (CGVS p. 19). Gezien u niet aarzelde uw oom ter verantwoording te roepen wanneer hij u zijn huwelijksplannen vertelde, verbaast het dat u niet eens de geringste poging ondernam de beweegredenen van uw echtgenoot te achterhalen.

Ten derde is het ronduit ongeloofwaardig dat u op 1 mei 2012 voor het voldongen feit werd geplaatst dat er voor u een huwelijkskandidaat was gevonden en dat nog diezelfde dag de huwelijksceremonie werd voltrokken buiten uw wil om. Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat aan een huwelijk in Guinee een fase van intense onderhandelingen voorafgaat, waarbij de ganse familie betrokken is. Zo is het in Guinee gangbaar dat 'la jeune fille participe activement à cette phase de négociations précédant le mariage, son interlocuteur privilégié étant sa mère. Elle discute avec la mère qui elle-même discute avec le père, en dehors de la présence de la jeune fille ou du jeune homme. (...) Le père ne prend jamais la décision du mariage sans en parler avec la mère qui elle-même en parle avec sa fille' (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 16). Gelet op het feit dat uw ouders waren overleden en dat u inwoonde bij uw oom langs moederskant kan redelijkerwijs worden aangenomen dat uw oom met minstens één van zijn echtgenotes zou hebben overlegd en dat zij op haar beurt een eventueel tweede huwelijk met u zou bespreken. Naar uw zeggen was dit echter allerminst het geval. U verklaarde: 'De onderhandelingen waren in mijn geval niet gebeurd, ze hebben mijn toestemming niet gevraagd, mijn eerste huwelijk was hetzelfde, ik was op dat moment heel jong, volgens mij veertien jaar (CGVS p. 19). Gevraagd waarom u niet eerder dan de dag van het huwelijk zelf werd ingelicht, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 19). Dat uw oom u echter pas dan zou hebben meegedeeld dat u een huwelijk met O. moest accepteren en dat u van tevoren niet op enigerlei wijze over hun huwelijksplannen voor u op de hoogte werd gebracht, is in het licht van bovenstaande informatie geheel onaannemelijk. Het feit dat ook uw eerste huwelijk naar uw zeggen eveneens zonder uw instemming werd voltrokken, verandert deze vaststelling geenszins. De vergelijking tussen uw eerste en uw tweede huwelijk gaat immers hoegenaamd niet op, aangezien de door u geschetste omstandigheden uitermate verschillend van aard waren en uw ouders u onder druk zetten vanuit een zeer duidelijke beweegreden, met name aan de bedelstaf ontkomen (CGVS p. 10).

Vervolgens legde u wat betreft de huwelijksceremonie zelf uiterst incoherente en onwaarschijnlijke verklaringen af. Zo stelde u in eerste instantie dat u huwde bij uw oom langs moederskant en dat het om een traditioneel en religieus huwelijk ging (CGVS p. 5). Wanneer het Commissariaat-generaal dieper inging op de manier waarop het u opgedrongen huwelijk effectief werd voltrokken, ontweek u herhaaldelijk de vraag (CGVS p. 12). Gevraagd door wie en waar uw huwelijk werd afgesloten, stelde u uiteindelijk: 'Het huwelijk moest door de mannen worden afgesloten, dat moest niet daar in het huis gedaan worden [maar wel] in de moskee, bij ons gebeurt dat nooit thuis, alleen in de moskee' (CGVS p. 13). Deze verklaring staat evenwel in schril contrast met het eerder door u geopperde traditionele en religieuze huwelijk bij uw oom langs moederskant thuis. In het licht van deze tegenstrijdige verklaringen is het zeer weinig geloofwaardig dat de door u geopperde huwelijksplechtigheid effectief plaatsvond. Daarenboven blijkt uit hogervermelde informatie van het Commissariaat-generaal dat een religieus huwelijk volgens bepaalde patronen en tradities verloopt. Zo wordt een religieus huwelijk 'célébré par des responsables religieux (un imam, un prêtre, un pasteur)' (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 9). Gevraagd of er al dan niet een imam aanwezig was, moest u het antwoord schuldig blijven en stelde u louter: 'Ik heb geen imam gezien' (CGVS p. 12). Verder zouden tijdens een huwelijk volgens de moslimtraditie 'des membres de chaque famille sont présents. La fille et le garçon ont chacun leurs témoins. Ceux-ci symbolisent l'accord entre les deux familles, l'échange de la dot et témoignent que le mariage n'est pas forcé. Il y a des prières et des termes consacrés, après cela, la bénédiction peut avoir lieu' (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 9). Hoewel het inderdaad zo is dat dit verloop niet altijd strikt wordt nagevolgd en er afhankelijk van de familiale en etnische achtergrond variatie opduikt, kan er redelijkerwijs toch van u als bruid en dus protagonist in het hele gebeuren verwacht worden dat u minstens bepaalde elementen zou kunnen duiden in de gehele procedure. Desgevraagd verklaarde u echter niets over de gehele plechtigheid te weten. Zo stelde u: 'Ik weet niet precies wat er is gebeurd in de moskee, ik weet gewoon wat er thuis gebeurde' (CGVS p. 13).

Verder kunnen er een aantal zeer ernstige kanttekeningen worden gemaakt aangaande uw verblijf in de echtelijke woning en het door u geschetste vluchtverhaal. Zo blijft u in eerste instantie uitermate vaag met betrekking tot de exacte periode die u doorbracht in de woning van uw echtgenoot. U stelde op de dag van uw huwelijk bij hem te zijn gebracht, maar u herinnerde zich niet meer op welk moment precies u definitief vertrok (CGVS p. 13; 17). Dit is uitermate frappant, gezien u niet de minste moeite ondervond andere belangrijke gebeurtenissen in uw leven te situeren in de tijd. Met name met betrekking tot uw eerste huwelijk (CGVS p. 7), de geboorte van uw kinderen (CGVS p. 6), het overlijden van uw eerste echtgenoot (CGVS p. 6), uw tweede huwelijk (CGVS p. 5), uw vertrek uit Guinee (CGVS p. 9) en uw aankomst in België (CGVS p. 18) kan u zonder enig probleem een datum noemen. In het licht hiervan en aangezien u zich vast had voorgenomen de echtelijke woning te ontvluchten en niet bij deze man te blijven (CGVS p. 13), kan er verwacht worden dat u zich het moment dat u effectief kon

ontkomen toch preciezer zou herinneren. Wanneer u werd gevraagd te schatten hoelang u bij O. verbleef, stelde u bijna één maand bij hem te hebben gewoond (CGVS p. 14; 17). Vervolgens stelde u een korte tussenstop te hebben gemaakt bij O.'s ouders om uw kinderen iets te laten eten, bijna twee maanden bij O. zelf te hebben gewoond met uw kinderen, om dan vervolgens op 18 augustus 2012 door O.'s vader te zijn opgepikt en naar België te zijn vertrokken (CGVS p. 17). Deze verklaringen zijn niet alleen verontrustend vaag, eenvoudig rekenwerk leert eveneens dat u dan begin augustus 2012 naar België zou zijn vertrokken. Ook dit hiaat van ruim twee weken in uw vluchtrelaas doet wenkbrauwen fronsen.

Tenslotte en aansluitend bij voorgaande vaststellingen, moet worden aangestipt dat u bij beide asielinstanties uiterst incoherente verklaringen aflegde betreffende de gebeurtenissen die zich gedurende deze periode van 1 mei 2012 tot 18 augustus 2012 voltrokken. Bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat uw man u schopte op de dag dat hij uw relatie met O. ontdekte, dat ook O. deelde in de klappen en dat u thuis werd vastgebonden en verkracht. De dag nadien zou u O. hebben gebeld en hij zou u opnieuw zijn komen opzoeken, maar wederom zou uw man hem hebben gezien. Naar uw zeggen resulteerde dit in ruzie tussen de familie van uw man en O., waardoor O.'s vader besloot u en kinderen te helpen het land te verlaten (vragenlijst DVZ dd. 27.08.2012, p. 3).

Al deze elementen stroken evenwel niet met wat u op het Commissariaat-generaal verklaarde. Tijdens uw gehoor maakte u eveneens melding van het feit dat O. u zwaar zou hebben mishandeld, vastgebonden en verkracht, maar uit uw verklaringen blijkt dat dit gebeurde naar aanleiding van uw eerste vlucht poging op uw huwelijksdag en dat u O. op dat moment nog niet had ontmoet (CGVS p. 13-14). Over het moment dat uw man u samen met O. betrapte achter de binnenplaats, beweerde u op het Commissariaat-generaal: 'Hij [O.] ging terug naar de binnenplaats van ons huis, hij kwam toen terug met een wapen, hij wilde ons beschieten en toen rende O. weg (...) hij heeft me ook verkracht (...) hij had een sigaret, hij heeft er eentje op mijn gezicht gezet, hij heeft ook mijn borst verbrand met een sigaret en ook (...) mijn vagina' (CGVS p. 16). Dat u zulke ernstige feiten onvermeld liet op Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens uw interview daar louter gewag maakte van slagen en schoppen en vermeldde te zijn verkracht, doet de wenkbrauwen fronsen. Eveneens is het frappant dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal eveneens aangaf dat O. een tweede keer terugkwam, maar dat u in tegenstelling tot bij Dienst Vreemdelingenzaken allerminst stelde een tweede keer te zijn betrappt. In plaats daarvan verklaarde u dat O. zich ver hield van de woning van uw man en u op dat moment ongezien het huis uitglipte met uw kinderen (CGVS p. 16). Tenslotte is het uiterst opmerkelijk dat u op het Commissariaat-generaal gewag maakte van het feit dat uw echtgenoot militairen had ingeschakeld om u en uw kinderen te vinden en dat zij bovendien ook O.'s vader bedreigden (CGVS p. 18), terwijl u daar op Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over repte. Het is inderdaad zo dat uw initiële verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken hoofdzakelijk gelden als instrument ter voorbereiding van het gehoor op het Commissariaat-generaal en er wordt geenszins van u verwacht dat u op gedetailleerde wijze alle elementen voor uw asielaanvraag vermeldt. Echter, de afgelegde verklaringen dienen wel onderling coherent te zijn. Bovenop het feit dat het reeds zeer weinig plausibel is dat zowel O. als zijn vader dermate onbezonnen zulke grote risico's zouden nemen om een hen vrijwel volledig onbekende vrouw te helpen, ondergraven bovenstaande tegenstrijdigheden dan ook in zeer ernstige mate de waarachtigheid van uw verklaringen. Al deze elementen laten toe te concluderen dat uw gedwongen huwelijk met A. O. D. elke geloofwaardigheid mist. Bijgevolg kan er evenmin enig verder geloof gehecht worden aan de verklaringen die u aflegde aangaande de vervolging waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn omwille van dit huwelijk.

De door u getoonde gsm-berichten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Ze kunnen immers bezwaarlijk als objectief en sluitend bewijsmateriaal beschouwd worden, aangezien onmogelijk te achterhalen is wie precies met dit nummer deze berichten stuurde. Het valt immers allerminst uit te sluiten dat ze niet door uw echtgenoot, maar door iemand anders werden opgesteld op uw verzoek.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielaanvraag. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van de parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4§2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (SRB, Guinee: Situatie op het vlak van veiligheid, Cedoca, april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster werpt op dat zij ten aanzien van de Belgische asielinstanties herhaaldelijk aangaf verkracht en mishandeld te zijn geweest en hiervan een begin van bewijs aanvoerde door de wonden van een in haar gezicht uitgedane sigaret te tonen aan de *protection officer* van het Commissariaat-generaal. Wonden die verzoekster tevens aan haar borsten en vagina zou hebben. Verzoekster meent dat deze beschouwd kunnen worden als daden van genderspecifieke aard alsook meent zij dat de commissaris-generaal geen enkel argument naar voren brengt waaruit zou blijken dat zij zou liegen op deze opgelopen verwondingen.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet

tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verwerende partij stelt: *“Verwerende partij wenst in dit verband op te merken dat het door verzoekster aangehaalde litteken op haar hoofd, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielaanvraag, geenszins kan worden beschouwd als zijnde aan afdoende bewijs van de diverse door haar naar voren gebrachte vervolgingsfeiten. Daarenboven kan een dergelijk litteken in uiteenlopende omstandigheden tot stand komen en verzoekster toont dan ook, te meer gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielaanvraag, niet aan dat onderhavig litteken daadwerkelijk een gevolg is van de beweerd mishandelingen door haar tweede echtgenoot.*

Verwerende partij kan voorts enkel vaststellen dat verzoekster, die geen enkel document ter staving van haar asielaanvraag neerlegt, evenmin enig document of attest neerlegt waaruit blijkt dat zij daadwerkelijk daden van genderspecifieke aard heeft ondergaan ter hoogte van haar borsten en vagina waardoor onderhavige stelling beperkt blijft tot een loutere blote bewering.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen geneeskundig getuigschrift voorlegt dat de littekens en hun mogelijke oorsprong bevestigt. Gevraagd naar de reden hiervoor ter zitting geeft de verzoekende partij geen enkele verklaring.

Op zich is een litteken in het gezicht van verzoekster, dat inderdaad diverse oorzaken kan hebben zoals de verwerende partij stelt geen bewijs van haar hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede en vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet alsook beroept zij zich op een schending van artikel 27 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking en rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De Raad stelt vast dat artikel 57/7ter inmiddels met inwerkingtreding op 1 september 2013 vervangen werd door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet met een gelijkaardige inhoud met betrekking tot het verlenen van het voordeel van de twijfel.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing, voornamelijk heeft laten leiden door informatie aangaande de algemene situatie in haar land van herkomst zonder echter rekening te hebben gehouden met het mogelijkheid dat er, overigens conform de aangehaalde info, nog steeds uitzonderingen mogelijk zijn waarbij de toestemming van het meisje om te huwen met de uitgekozen huwelijkskandidaat, niet gevraagd wordt. Verzoekster voert in dit verband voorts aan dat de huwelijksonderhandelingen, door de afwezigheid van haar ouders en het feit dat zij hierdoor nauwelijks bezittingen had, beduidend minder land en intensief waren dan normaal. Verzoekster verwijst tevens naar de informatie waar deze stelt dat gedwongen huwelijken veel vaker zouden voorkomen bij de Peul-etnie dan bij andere etnische groepen in Guinee. Verzoekster concludeert hieruit dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van haar asielaanvraag bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en geen rekening heeft gehouden met de individuele aspecten van haar asielaanvraag.

De verwerende partij stelt: *“Vooreerst wenst verwerende partij op te merken dat verzoekster zich in casu beperkt tot een eerder enge lezing van de gehanteerde informatie zonder het geheel ervan in overweging te nemen. Immers is het zo dat, zelfs in die gevallen waarin er druk vanwege de familie kan worden uitgeoefend, de mening van het meisje gerespecteerd, minstens gevraagd wordt, eveneens binnen de Peul etnie. Volgens diezelfde informatie blijkt daarenboven dat een religieus huwelijk, zoals in casu het geval zou zijn, doorgaans zelfs niet voltrokken wordt wanneer er geen toestemming is van het meisje in kwestie. Gezien de veranderende tradities en de eer van de familie die op het spel staat, lijkt het in het licht van de voorliggende informatie dan ook weinig waarschijnlijk dat verzoekster, ondanks haar uitdrukkelijke protest, zonder meer gedwongen in het huwelijk zou zijn dienen te treden. Verzoekster haalt geen informatie toe waaruit het tegendeel zou blijken.*

*Verwerende partij wenst in onderhavig verband voorts aan te stippen dat de commissaris-generaal zich, bij het vaststellen van de **ongeloofwaardigheid** van verzoeksters vermeende gedwongen huwelijk met een zekere O., heeft laten leiden door **tal van vaststellingen** en zich bijgevolg niet enkel gebaseerd heeft op de gehanteerde informatie vervat in verzoeksters administratieve dossier. Meer bepaald achtte de commissaris-generaal het uiterst bevreemdend dat verzoekster quasi geen informatie weet te verstrekken omtrent de omstandigheden waarbinnen zij tot een huwelijk zou zijn gedwongen (beweegredenen van haar oom alsook van O.), de door haar geschetste gang van zaken niet verenigbaar is met objectieve informatie aangaande het fenomeen van gedwongen huwelijken in verzoeksters land van herkomst doch wat de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen aangaande haar vermeende gedwongen huwelijk bovenal ondermijnt, zijn de diverse frappante tegenstrijdigheden vastgesteld tussen haar opeenvolgende verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties alsook de vage en incongruente van verzoeksters op de zetel van het Commissariaat-generaal zelf en dit met betrekking tot essentiële kernaspecten van haar asielrelaas, waaronder in eerste instantie haar beweerde gedwongen huwelijk met O."*

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal de landeninformatie in het administratief dossier als achtergrond gebruikt bij de beoordeling van de aannemelijkheid van het asielrelaas van verzoekster. De Raad meent dat de bestreden beslissing talrijke motieven bevat die steun vinden in het administratief dossier en dat verzoekster niet overtuigt.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze beoordeeld heeft.

Het middel is niet gegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 51/10 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster meent dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen voor de Belgische asielinstanties slechts details betreffen en benadrukt in dit verband dat haar verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken *in se* slechts dienen als instrument ter voorbereiding van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal. Verzoekster verwijst in deze naar het interne reglement van het CGVS waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat de vragenlijst geenszins gebruikt mag worden om een oordeel te vellen over het eigenlijke asielrelaas.

De Raad wijst erop dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en het is een summier samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summier samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal.

De Raad meent dat aanvullingen tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal geen tegenstrijdigheid betekenen in de verklaringen van de verzoekende partij, maar voor het overige geeft de verzoekende partij geen aannemelijke verklaring voor de incoherentie in haar verklaringen met betrekking tot de kern van haar asielrelaas bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal.

Terecht stelt de verwerende partij dat de door verzoekster aan onderhavig verzoekschrift toegevoegde brochure -dewelke overigens geen interne regels voor de werking van het CGVS bevat- op generlei wijze stelt dat de vragenlijst niet gebruikt mag worden om een oordeel te vellen over het eigenlijke asielrelaas.

Het middel is niet gegrond.

2.4. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet van 29 juli 1991).

De Raad stelt vast dat de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing, die steun vindt in het administratief dossier, beantwoordt aan de verplichting van uitdrukkelijke motivering zoals omschreven in de Wet van 29 juli 1991.

Het middel is niet gegrond.

2.5. In een zesde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster werpt op dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst gedood zal worden door haar echtgenoot O. Ter staving van haar bewering verwijst verzoekster naar een rapport van Human Rights Watch (stuk 5 bij het verzoekschrift, dat in werkelijkheid het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken betreft) waaruit blijkt dat verkrachtingen en genitale vermindering nog steeds veelvuldig voorkomen in haar land. Verzoekster meent dat de door de commissaris-generaal naar voren gebrachte situatie van relatieve veiligheid dan ook niet van toepassing is op vrouwen zoals zij die geen bescherming genieten van familiale kringen.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De verzoekende partij verwijst naar algemene mensenrechten rapporten betreffende de situatie van vrouwen in Guinée. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Het middel is niet gegrond.

2.6. De verzoekende partij legt een tweetal foto's van haar beweerde gedwongen huwelijk met O. neer en stelt dat deze foto's een begin van bewijs vormen van haar asielrelaas,

Wat de door de verzoekende partij bijgebrachte foto's betreffen meent de Raad dat aan foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

De verwerende partij wijst er daarenboven terecht op dat de vraag gesteld kan worden waarom verzoekster, die voordien geen enkel document neerlegde ter staving van haar asielrelaas alsook beweerde over geen enkel document te beschikken, op heden plotseling foto's neerlegt van haar gedwongen huwelijk met O. D. zonder enige uitleg te verschaffen bij de omstandigheden binnen dewelke zij deze foto's in haar bezit kreeg.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift (p. 13) stelt dat er geen foto's zijn van verzoekster samen met haar echtgenoot en dit klopt met verzoeksters bewering dat islamitische huwelijken in Guinee door mannen en vrouwen apart worden afgesloten, vindt dit geen steun in het administratief dossier. Weliswaar moeten de echtgenoten niet aanwezig zijn bij hun religieus huwelijk, maar het betreft een gemeenschappelijke ceremonie waar familieleden van beide families aanwezig zijn evenals getuigen voor beide partners. De afwezigheid van de echtgenoten is daarenboven een verminderend fenomeen in Guinee (SRB, "Guinee, *Le mariage*", p. 9). Hiermee geconfronteerd ter zitting geeft de verzoekende partij geen bijkomende uitleg over bovenvermeld motief uit haar verzoekschrift.

2.7. De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Zij heeft niet aannemelijk gemaakt dat er vervolging in het verleden heeft plaatsgevonden. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria

van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in
vreemdelingenzaken.

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. de MOFFARTS